

Také věděli, že bez ohledu na zkoušky a těžkosti, které je potkají, budou požehnáni, pokud zůstanou věrni víře. Jako kdyby slyšeli slova našeho dnešního proroka, který řekl: „Žádná oběť není příliš velká ..., [abychom dosáhli] požehnání [chrámu].“ (Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.)

Na dvoulibrové minci Spojeného království jsou na okraji napsána slova „Stojíme na bedrech velikánů“. Když myslím na naše úžasné pionýrské předky, mám pocit, že my *všichni* stojíme na bedrech velikánů.

I když ono nabádání pocházelo z dopisu Roberta Harrise, myslím, že většina předků by svým dětem a vnoučatům předala totéž poselství: Zaprvé – nesmíme zapomenout na své zážitky z chrámu a nesmíme zapomenout na zaslíbení a požehnání, která ke každému z nás díky chrámu přicházejí. A zadruhé – nesmíme zapomenout, že nás vede prorok Boží.

Svědčím o tom, že nás *skutečně* vede prorok Boží. Pán znovuzřídil svou církev v posledních dnech skrze Proroka Josepha Smitha a my nesmíme zapomenout, že jsme v nepřerušném sledu vedeni proroky Božími, od Josepha přes Brighamů a každého dalšího presidenta Církve až po dnešního proroka – Thomase S. Monsona. Znímám ho, vážím si ho a mám ho rád. Svědčím o tom, že je to Pánův prorok na zemi v dnešní době.

Ze srdce si přeji, abychom se svými dětmi a vnoučaty ctili odkaz našich spravedlivých předků – oněch věrných mormonských pionýrů, kteří byli ochotni položit na oltář vše, aby přinesli oběť svému Bohu a hájili Jeho i svou víru. Modlím se o to, aby každý z nás žil věrně podle víry, kterou naši rodiče opatrovali. Ve svatém a posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Poslušnost skrze naši věrnost

Poslušnost ... [je] odznakem naší víry v moudrost a moc té nejvyšší autority – samotného Boha.

Rodinné domácí večery, které se sestrou Perryovou pořádáme každý pondělní večer, se z ničeho nic rozrostly. Do bytů v našem domě se přistěhovali můj bratr, jeho dcera, Barbařin bratr a naše neteř s manželem. Je to poprvé od dětství, co mám to požehnání, že má rodina žije blízko mě. Když jsem byl malý, naše rodina bydlela ve stejném bloku s několika členy maminciny širší rodiny. Dědeček Sonne měl dům vedle nás směrem na sever a teta Emma měla dům vedle nás směrem na jih. Na jižní straně bloku bydlela teta Josephine a na východní straně bloku bydlel strýček Alma.

Během mého dětství jsme se členy širší rodiny trávili spoustu času a prožívali jsme společné chvíle při práci, hraní i společných návštěvách. Nemohli jsme se pouštět do žádných velkých nezbedností, protože se o tom vždy velmi rychle doslechly naše maminky. Náš dnešní svět je jiný – členové většiny rodin žijí daleko od sebe. A i když žijí relativně blízko sebe, často nebydlí hned vedle sebe. Přesto si myslím, že mé dětství i má současná situace jsou tak trochu jako nebe, kdy milovaní členové rodiny žijí blízko

sebe. Představuje to pro mě stálou připomínku věčné podstaty rodinné jednotky.

Když jsem vyrůstal, měl jsem zvláštní vztah se svým dědečkem. Byl jsem v rodině nejstarší syn. V zimě jsem odklízěl sněh na chodníku a v létě sekal trávník u našeho domu, u domu svého dědečka a u domů svých dvou tet. Když jsem sekával trávník u dědečka, sedával dědeček často na verandě. Vždycky, když jsem byl se sekáním hotov, jsem si sedl na schody a povídal si s ním. Tyto chvíle jsou pro mě drahocennými vzpomínkami.

Jednou jsem se dědečka zeptal, jak poznám, zda dělám vždy to, co je správné, když nám život poskytuje tolik možností. Dědeček mi odpověděl jako obvykle zkušeností ze svého života na farmě.

Učil mě o tom, jak vycvičit koně, aby ve spřežení pracovali společně. Vysvětlil mi, že koně musí vždy vědět, kdo je jejich pánem. Jedním z hlavních prostředků, jak si udržet kontrolu nad koňmi a řídit je, je postroj a udidlo. Pokud si jeden z koňů usmyslí, že nemusí být poslušen vůli kočího, nebudou koně nikdy táhnout ani

spolupracovat tak, aby využili naplno svých schopností.

Podívejme se nyní na zásady, kterým mě dědeček z tohoto příkladu naučil. Kdo je oním kočím koňského spřežení? Můj dědeček věřil tomu, že kočím je Pán. On je tím, kdo má určitý záměr a plán. Je také cvičitelem a vůdcem celého spřežení i jednotlivých koní. Kočí ví všechno nejlépe, a tím jediným způsobem, jak může kůň poznat, že dělá vždy to, co je správné, je být poslušen kočího a následovat jeho vedení.

K čemu dědeček přirovnával postroj a udidlo? Tehdy jsem si myslel, a myslím si to i teď, že mě dědeček učil tomu, abych se řídil nabádáními Ducha Svatého. V jeho očích měly postroj a udidlo duchovní povahu. Poslušný kůň, který je součástí dobře vycvičeného koňského spřežení, nepotřebuje o nic víc, než aby kočí jen lehce zatahal za uzdu, aby kůň udělal přesně to, co si kočí přeje. Toto lehké zatahání je obdobou tichého,

jemného hlasu, kterým k nám hovoří Pán. Z úcty k naší svobodě jednání se nikdy nejedná o silné a prudké trhnutí uzdou.

Muži a ženy, kteří ignorují ona jemná nabádání Ducha, budou často získávat ponaučení skrze přirozené důsledky neposlušnosti a prostopášného života, jako tomu bylo v případě marnotratného syna. Teprve poté, co přirozené důsledky přivedly marnotratného syna k pokoře, „[přišel] pak sám k sobě“ a uslyšel našeptávání Ducha, který mu řekl, aby se vrátil do domu svého otce. (Viz Lukáš 15:11–32.)

Zásadou, které mě dědeček naučil, bylo tedy to, abych byl vždy připraven přijmout lehké zatahání neboli pobídnutí od Ducha. Řekl mi, že takové nabádání obdržím vždy, když se začnu odchylovat z cesty. A nikdy se neproviním žádným vážnějším prohřeškem, pokud budu dovolovat Duchu, aby mě vedl v mých rozhodnutích.

Jak se píše v Jakubovi 3:3: „An, my koňům udidla v ústa dáváme, aby

nám povolní byli, a vším tělem jejich vládneme.“

Musíme být vnímaví vůči svému duchovnímu udidlu. I po tom nejjemnějším pobídnutí od Mistra musíme být ochotni zcela změnit svůj směr. Abychom v životě uspěli, musíme učit svého ducha a tělo, aby pracovali společně v poslušnosti Božích přikázání. Budeme-li poslušni jemných nabádání Ducha Svatého, bude moci sjednotit našeho ducha a tělo v záměru, jenž nás povede zpět do věčného domova, kde budeme žít s naším věčným Otcem v nebi.

V našem třetím článku víry se učíme o důležitosti poslušnosti: „Věříme, že skrze usmíření Kristovo může býti spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia.“

Ona poslušnost, kterou můj dědeček popsal ve svém příkladu o koňském spřežení, vyžaduje také zvláštní důvěru – absolutní víru v kočího. Ponaučení, které jsem od dědečka získal,

na zapálení ohně na hoře? Jak dokázal postavit oltář? Jak dokázal svázat Izáka a položit ho na oltář? Jak mu vysvětlil, že on bude onou obětí? A kde sebral sílu k tomu, aby pozvedl nůž, kterým měl svého syna zabít? Byla to víra, co Abrahamovi umožnilo následovat Boží vedení s přesností až do onoho zázračného okamžiku, kdy promluvil anděl z nebe a oznámil Abrahamovi, že onou bolestnou zkouškou prošel. A poté anděl Páně zopakoval zaslíbení Abrahamovy smlouvy.

Uvědomuji si, že překážky spojené s vírou v Ježíše Krista a s poslušností mohou být pro některé těžší než pro jiné. Už mám za sebou dost let zkušeností na to, abych věděl, že povahy koní se mohou velmi lišit, a proto může být těžší, nebo lehčí některé koně cvičit, a že různorodost lidí je mnohem větší. Každý z nás je synem nebo dcerou Boží a každý si nese svůj jedinečný příběh spojený s předsmrtelností i se smrtelností. A existuje tudíž jen velmi málo řešení, která by univerzálně vyhovovala každému. A tak jsem si plně vědom toho, že život se skládá z pokusů a omylů, a co je důležitější, jsem si vědom neustálé potřeby oné druhé zásady evangelia – pokání.

Také je pravda, že doba, v níž žil můj dědeček, byla dobou snadnější, obzvláště pokud jde o rozhodování mezi dobrým a špatným. Ačkoli někteří velmi inteligentní a vzdělaní lidé se mohou domnívat, že naše mnohem složitější doba si žádá čím dál tím složitější řešení, velmi pochybuji o tom, že je to pravda. Já si naopak myslím, že dnešní složitý svět si žádá více jednoduchosti – takové, jako byla odpověď mého dědečka na mou upřímnou otázku, jak poznám rozdíl mezi dobrým a špatným. Vím, že to, co vám dnes říkám, je jednoduchý návod, ale mohu dosvědčit, že pro mě funguje velmi dobře. Doporučuji

se tedy rovněž týkalo první zásady evangelia – víry v Ježíše Krista.

Apoštol Pavel učil: „Věra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“ (Židům 11:1.) Poté Pavel použil příklad Abela, Enocha, Noéma a Abrahama a učil o víře. Zaměřil se na příběh Abrahama, neboť Abraham je otcem věrných:

„Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.

Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí. ...

Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, kterýž zaslíbil.“ (Židům 11:8–9, 11.)

Víme, že skrze Izáka, syna Abrahama a Sáry, bylo dáno Abrahamovi a Sáře zaslíbení – zaslíbení potomstva, „jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nescíslný, kterýž jest na břehu mořském“. (Viz verš 12; viz také Genesis 17:15–16.) A poté byla Abrahamova víra vyzkoušena způsobem, který by mnozí z nás považovali za nepředstavitelný.

Při mnoha příležitostech jsem o příběhu Abrahama a Izáka přemýšlel a stále si myslím, že ještě naplno nechápu Abrahamovu věnost a poslušnost. Dovedu si asi představit, jak si věrně sbalil věci a vydal se brzy ráno na cestu, ale jak dokázal kráčet celé tři dny po boku Izáka až k úpatí hory Moria? Jak dokázali nést dřevo

ho i vám a vyzývám vás, abyste má slova vyzkoušeli, a pokud tak učiníte, slibuji vám, že vás povedou k jasným rozhodnutím ve chvílích, kdy budete bombardováni mnoha možnostmi, a že povedou k jednoduchým odpovědím na otázky, jež matou učené a ty, kteří si myslí, že jsou moudří.

Příliš často nahlížíme na poslušnost jako na pasivní a bezmyšlenkovité plnění příkazů a povelů nějaké vyšší autority. Ve skutečnosti je však poslušnost v té nejčistší podobě odznakem naší víry v moudrost a moc té nejvyšší autority – samotného Boha. Když Abraham projevil neochvějnou věrnost a poslušnost vůči Bohu i ve chvíli, kdy mu bylo přikázáno, aby obětoval svého syna, Bůh ho zachránil. Podobně když i my budeme projevovat věrnost skrze poslušnost, Bůh nás nakonec zachrání.

Ti, kteří se spoléhají pouze na sebe a řídí se jen vlastními touhami a sklony, jsou velmi omezení v porovnání s těmi, kteří následují Boha a čerpají z Jeho moudrosti, moci a darů. Říká se, že ten, kdo je zahleděný jen do sebe, má velmi omezený výhled. Silná a iniciativní poslušnost je všechno, jen ne slabá a pasivní. Je to prostředek, kterým vyjadřujeme víru v Boha a získáváme nárok na přijetí moci nebes. Poslušnost je dobrovolná. Je to volba mezi naší vlastní omezenou znalostí a mocí a Boží neomezenou moudrostí a všemohoucností. Podle poučení od mého dědečka jde o volbu pociťovat v ústech duchovní udidlo a řídit se pokyny kočího.

Kéž se staneme dědici smlouvy a semenem Abrahamovým skrze věrnost a tím, že přijmeme obřady znovuzřízeného evangelia. Slibuji vám, že požehnání věčného života jsou dostupná každému, kdo je věrný a poslušný. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lawrence E. Corbridge
Sedmdesátník

Prorok Joseph Smith

Zjevení, jež byla vylita na Josepha Smitha, potvrzují, že byl prorokem Božím.

První vidění

Mladý chlapec čte Bibli, když tu se mu zrak zastaví na jedné pozoruhodné pasáži. Je to okamžik, který změní svět.

Velmi touží zjistit, která církev ho může dovést k pravdě a ke spasení. Vyzkoušel již téměř všechno a nyní se obrací k Bibli a čte tato slova: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“¹

Stále a stále o nich přemítá. Temnotou proniká první záblesk světla. Je toto ta odpověď, která člověka vyvede ze zmatku a temnoty? Může to být tak prosté? Zeptat se Boha, a On odpoví? Nakonec se chlapec rozhodne, že se buď musí zeptat Boha, nebo navždy setrvat v temnotě a zmatku.

I když dychtí po odpovědi, neběží hned do kouta, aby oddrmolil úspěchanou modlitbu. Je mu teprve 14 let, ale i když chce rychle znát odpověď, neukvapuje se. Toto nemá být jen tak ledajaká modlitba. Rozhoduje se, kam půjde a kdy to zkusí. Připravuje se na rozmluvu s Bohem.

A pak nadchází onen den. Je ráno „krásného jasného dne, časné na jaře [roku 1820]“.² Sám vstupuje do tichého blízkého lesíka a nad ním se tyčí stromy. Dojde na místo, které si předem vybral. Pokleká a vyjadřuje přání svého srdce.

O tom, co se pak stalo, říká: „Spatřil [jsem] sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který poněáhlou sestupoval, dokud nespočinul na mně.

... Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem a řekla, ukazující na